

elérsz, amit tudsz, amit átélsz, oszd meg... Felelős vagy minden emberért, aki Veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál, és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg. Most eredj és élj, mert a világ a Tied.”

Először a keserűen kacagtató prózai groteszkjét olvastam a kórházi létről, (Csókamuca naplója) aztán a versek következtek. Utoljára a Kincskereső szerkesztőségében fogott el ez a csodálatos érzés (egy Turi Timea-, egy Nagy Gábor-, egy Kövessy Zsolt-vers olvasásakor) – a tehetség fölszikkasztása, a csiszolatlan gyémánt mélytűzű fényjátéka. A NAGY IGÉRET. De rögvést féltetni is kezdtem, akkortájt olvasott könyveim borzongva – csupa Nagy-Halál-téma... S mert épp elég katasztrófát láttam akkoriban, hajlamos voltam olyasmit kihallani ezekből az üzenetekből, hogy: – ki akarok szállni...!

Hálistennek nem az életből akart kiszállni. Csak a (bal)sorsa ellen. De lelke mélyén akkor is érezte, ami talán már tudatosult is benne, hogy az igazi truváj éppen ez. A rosszat jóra fordítani, a sárból aranyat csinálni, a veszteségből nyereséget, a megpróbáltatásokból életerőt varázsolni, a sötétségre válaszul fölragyogtatni a fényt.

Az ember (NEM) születhet büntet(T)lenül Karácsony másnapján. S be kell teljesítenie sorsát... Küldetését.

Féltő gonddal mondom, mintha az unokámat bocsátanám útra:

– Szeressétek ezt a most elsőéves egyetemi polgárt, Lucz István Ádámot! Világító tolla van, s mintha a mi megtisztulás-vágyunkat (is) közvetítené valami végtelen tiszta tudatmezőről.

Simai Mihály

